

[Kofod-Svendsen]

de, så de ikke skal ødelægge hinanden, men i fællesskab prøve på at opbygge samarbejdsrelationer, som også kan føre til, at man vil bedre forholdene i den tredje verden. Den målsætning må vi hele tiden have for øje, og det er den målsætning, vi skal forbedre og udbygge.

Jeg vil så knytte an til nogle enkelte punkter for at præcisere, hvad der efter Kristeligt Folkepartis opfattelse især er vigtigt her op imod topmødet. Som andre har nævnt, er det vigtigt, at vi fastholder de tre søjler, hvor den første er det gamle, traditionelle EF-samarbejde, hvor vi har den overnationale kompetence.

Den anden søjle er, at vi med afstemningen i 1986 tilsluttede os EPS-samarbejdet, og det, som tidligere var opbygget mere uforpligtende, blev formuleret traktatligt. Da fik vi et egentligt traktatligt samarbejde, men stadig intergouvernementalt, og dette fastholder vi. Her er altså et samarbejde mellem suveræne lande på det udenrigspolitiske område, og der lægges op til, at det skal udbygges, det er blevet mere forpligtende, men vi fastholder den hidtidige konstruktion.

Og endelig får vi den tredje søjle, hvor vi her formaliserer det samarbejde, som har fundet sted på forskellige områder. Det mener jeg også er rigtigt. Vi har behov for en fælles indsats for at bekæmpe terrorisme. Vi har også brug for et samarbejde på hele asylpolitikens område, ikke for at opbygge en europæisk fæstning, men der er mange ting, der taler for, at vi her får et tættere samarbejde.

I de tekster, vi har set indtil nu, er der mange ting, som man glæder sig over, men der er også nogle ting, man ønsker anderledes, og sådan vil det jo altid være, når tolv forskellige lande skal udforme en fælles politik.

Jeg tror også, vi står over for, skal vi kalde det et semantisk problem. Nogle lande, især de sydeuropæiske, tror, at de netop er EF-positive ved at sige tingene utrolig stærkt, mens vi er meget mere nøgterne og viser vores tro EF-holdning ved at omsætte det, vi har vedtaget, i konkret handling. Der er nogle formuleringer, der for os lyder meget stærkt forpligtende, men med kendskab til, hvordan man tænker i visse andre lande, tror jeg mere, det er noget, man siger for at give udtryk for sin hensigt, man følger det ikke op på samme måde. Vel vidende, at der er disse historiske og kulturelle forskelle, må vi arbejde for, at vi får så nøgterne tekster som overhovedet muligt.

Andre har været inde på udtrykket: det føderale sigte. Det lægger op til noget, som vi ikke ønsker. Det lægger op til, som ikke mindst hr. Niels Helveg Petersen var inde på i sin beskrivelse, en forbundsstat med fælles regering, fælles statsoverhoved, fælles retssystem, fælles forsvar osv. Det ønsker vi ikke. Det er vigtigt, at vi får fjernet de anstrøg, der er i teksterne – men også i indledningsformuleringerne – af det føderale sigte, for analyserer man nøje de tekster, vi har fået forelagt, er de jo mere integrationsivrige end flere af de operative led. Derfor er det vigtigt, at man fastholder de operative, realistiske dele og så får indrettet indledningsordene efter de operative tekster.

Jeg mener, at nationalstaten stadig væk er det bærende i Vesteuropa, og ser vi væk fra den historiske kendsgerning, så tror jeg, vi kommer til at forsøge at bygge noget op, som ikke lader sig opbygge – og hvis man endelig fik bygget sådan noget teoretisk op, ville det ikke kunne bestå. Vi må fastholde vore historiske forudsætninger, vi har en forskellig sproglig tradition og en forskellig religiøs tradition. Alt dette må stadig frit udfolde sig.

Jeg er – som også andre har været – meget optaget af subsidiaritetsbegrebet og af, at vi får det ind i traktaten, så det virkelig også betyder noget for Domstolen, som hr. Erhard Jakobsen så rigtigt omtalte, men jeg tror, det er afgørende, at vi får formuleringer, som er troværdige, og som ikke lægger op til mere, end man er villig til at omsætte i praksis.

Hvad det indholdsmæssige angår, mener vi, at vi skal bruge EF til at løfte hele miljøpolitikken i Europa. Det er et område, hvor EF virkelig kan udøve en fantastisk vigtig funktion. Jeg synes, der er sket forbedringer, og det er afgørende, at disse forbedringer bliver opretholdt og ikke bliver afsvækket under den afsluttende regeringskonference.

Vi kender alle uenigheden med hensyn til den sociale dimension, og dér kan jeg kun bakke op om det, der også siges i dagsordenen, om at få indført en social dimension.

Søjle 2 har jeg nævnt, men jeg må lige føje lidt til. Jeg tror, det er rigtigt, at vi her får fastholdt enstemmigheden. Jeg tror også, vi vil få mange definitionsspørgsmål, hvis man har enstemmighed med hensyn til substans og kvalificeret flertal med hensyn til implementering; hvad er egentlig substans, og hvad er bare implementering?